

είδωλα ἀλαργινά, σβηστά, πεσμένα
στοῦ Πόθου τὸ βωμὸ θυσία—
νά ξερα ἀλήθεια, ἢ γλυκειὰ ὀπτασία
μὲ τὴν παιδιάτικη μορφή, τ' ἀθῶο τὸ βλέμμα,
ποῦ σᾶς ἀγγίζει, χέρια, καὶ πυρώνει σε, αἷμα—
νά ξερα : θὰ σταθεῖ, ὅπως θέλω, πάντα στὴν καρδιά μου
τῆς χαρᾶς ὀδηγήτρα καὶ παρηγορήτρα
ἢ θὰ μοῦ χαθεῖ καὶ τούτη, ἀλίμονό μου,
μὲ τὴν προσταγὴ δὲν ξέρω κὰν ποιοῦ νόμον,
σὰ στομῶσει τῶν φιλιῶν μου ἢ ἄλλα,
σὰ νεκρώσει τὴ χαρὰ ἢ συνήθεια,
σὰ φωλιάσει ἢ ἐπιθυμία σὰ σπλάχνα,
κι' ὅση ποίηση τῆς ἀγάπης σβήσει

ΜΑΚΗΣ ΑΝΤΑΙΟΣ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

(ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΕΓΚΟΠΑΤΟ ΜΕ ΣΟΥΡΝΤΙΝΑ)

Ἐγὼ δὲ ζῶ τὴν ἡρεμὴν κι' ἀπλὴν ζωὴ τοῦ κάμπου,
καὶ τ' ἀηδοιοῦ δὲ μὲ ξυπνᾶ τὸ κλᾶμμα τὴν ἀυγή,
καὶ δὲ μὲ λένε τίποτα τῶν δειλινῶν ἢ ὄρες,
ὅταν τὰ ζᾶ γυροῦν σκυφτὰ κι' οἱ χωρῆται οἱ στυγνοί.

Στὴν πολιτεία, ζῶ ἐγὼ, μὲ τοὺς φαρδεῖς τοὺς δρόμους
ποῦ ὄριγοι, καπνοί, κλασοὶ, ἀνθρώποι βιάστικοί,
σειρὲς ἀτέλειωτες ὠτὸ καὶ φῶτα, φῶτα, φῶτα,
μεθοῦν καὶ δίνουν στὴ νυχτιὰ μιὰν ὄρη γιορτινὴ.

Ἐγὼ βλέπω τὰ λούλουδα μονάχα σὰν στολίδι
σὰ στήθη τῆς Νινέτι, ποῦ σὶς τρελλές μας σουαρέ,
μὲ τὴ φωνὴ τῆς τῆ βραχνῆ, πίνοντις καμπανίτη,
θὰ τραγουδῆ κάποιον ταγκὸ γιὰ μᾶς σὶὸ σεπαρέ,

κι εἶδε πὸς τὸ παράθυρο ἐμπρὸς βρέθηκε,
ποῖος ξέροι ποιά τὴ γόρβισε συνέπεια —
στὸ σπίτι ἀντίχρον τί γὰ δραματίστηκε.

Γρήγορα μὲ χωρίστηκε· χτενίστηκε,
ἔβαλε λίγο ρούζ, καὶ πουντροαρίστηκε·

καὶ πῆρε μιὰν ἀστεία σοβαροπρέπεια.....

ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Τὰ βήματα τὰ γρήγορα ποὺ ἀκούσαμε μᾶς χώρισαν
μὲ τὴν ψυχὴ σι' ἀκρόχειλα κρεμάμενη.
Σὲ δυὸ σαῖς-λόνγκ ἀλαργινὲς ριχτήκαμε·
ὑποπτα καὶ μὲ φόβο κνταχτήκαμε·
μιὰ λέξη ἀνθρώσαμε, γιὰ δυὸ, μὲ τὴ φωνὴ τρομέμενη —
κι οἱ ἐπιθυμίες μας ὑποχώρησαν·

Καὶ πάλι οἱ ἐπιθυμίες μας ὑποχώρησαν
ὡς γὰ βρεθεῖ κάποια στιγμή εὐκαιρότερη —

ποὺ ἴσως καὶ γὰ μὴ-βρεθεῖ ποτέ, μ' ὅσα τοιμήματα,
μ' ὅσα ὅλο βία δειλὰ κρηφομιλήματα,
μ' ὅσα μου σὰ-γὰ-μὴ-τὰ-θέλω χάδια, ἀγγίγματα,
μ' ὅση προσπάθειά μου ὅλο ἐντονότερη.

ΝΑ ΞΕΡΑ

Νά ξερα ἀλήθεια:
ἢ γλυκεῖα δπλασία ποὺ τ' ἄδεια σιήθια
μοῦ γέμισε μὲ νέα χαρὰ καὶ νέα ἐλπίδα —
τὸ εἶδωλο ποὺ μὲ τὰ μάτια σου εἶδα,
ψυχὴ, καθὼς σουροῦπιονε σὴ σάλα,
γὰ ὀρθώνεται ὅλο φῶς μπροστὰ σὲ ὅσ' ἄλλα

προστίθεται μιὰ ἀκόμη,
τὸ πῶς μπροεῖς κι' ἐπαναπαύεσαι
μὲς σὲ γαλήνη τόσο τέλεια.
Ἐν τοῦτοις καθὼς πάντα ἀναζητῶ μιὰ λύση—
ἄς εἶναι καὶ προσωρινή—
σὰν τὸ πολυσκεφθῶ, θαρρῶ
πῶς τῇ ζωῇ ἐσὺ τῇ ζεῖς, ἐγὼ γιὰ μᾶς
πὸν ὄλο ρωτοῦμε καὶ στεκόμαστε
θὰ ἐξαντληθεῖ ἀνωφέλετα ὁ πολῦτιμος καιρὸς.
Μὰ εἶναι αὐτὴ προσωρινὴ μιὰ κάποια λύση.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

“ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΗ ΑΓΑΠΗ”

Τ' ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Μὲ λόγια ὅσο ἦταν πιὸ θερμά, τὴν ἄδεια μου,
ζητοῦσα, ζωὴ μὲ μία τῆς προῆ νὰ γέμιζε·
μὰ οὐτ' ἔδειχνε πὼς μ' ἄκουε κὰν — κι ἄς τρέμιζε
στὰ ψηλαφίσματά μου καὶ στὰ χάρδια μου.

Τὸ μπράτσο μου τὴν τύλιξε—μ' ἄν ἄφηκε
τὴν πύρα του νὰ πάρει, δὲ μὲ σίμωσε.
Τὴ φίλησα μιὰ, δυό, — μὰ ἐγὼ δὲ θύμωσε,
ἀλλοῦ, δίχως νὰ πεῖ μιὰ λέξη, στράφηκε.

Τὴ φίλησα καὶ πάλι. Μὰ ὡς τὰ ἔρμα τῆς
τὰ μάτια στὰ δικά μου θαμποαφῆρονταν,
οἱ ἐνδόμυχοί τῆς πόθοι ὄλοι προδίδονταν,
κι ἄναψε ἀπὸ ἐπιθυμία τρελλὴ τὸ δέρμα τῆς.

Γύρισε κατὰ μέ, μ' ἀγκάλιασε, μοῦ ἀφέθηκε,
κι ἀγοσυνεπαιρονόταν στὴν ἀγκάλη μου.
Μὰ ὡς τράβηξα — τί ἀνάγκη; — τὸ κεφάλι μου